

Det er et godt eksempel på, at man skal ud på kanterne for at præstere det sublime. Og alle eksempler på, at magthavere har villet låse dem fast, kunstnerne, har vist sig rædselsfulde. Rædselsfulde!

Til fru Margrete Auken siger jeg kun tak for de venlige bemærkninger, og jeg vil sige, at jeg ser altså også masser af spændende muligheder i at løfte vores region. Det er der masser af muligheder for. Der er ikke kun én løsning. Der er mange løsninger.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Mange af disse kunstnere, siger hr. Søren Hansen, er jo gale. Det skal jeg ikke kunne sige; det er hr. Søren Hansens ord. Men jeg vil da i hvert fald helt klart erkende, at nogle af de værker, der bliver lavet, er galmandsværk. Det må jeg nok erkende. Og hvorfor ikke gøre op med disse ting, når det drejer sig om livsvarige ydelser til disse kunstnere? Det, jeg godt vil ind på, er, om hr. Søren Hansen mener, at det er rigtigt, at man skal blive ved med at give livsvarige ydelser til kunstnere, der efter hr. Søren Hansens mening jo i visse tilfælde er gale, når de udfører kunst. Det synes jeg er en flot erklæring fra Socialdemokratiets ordfører på det her område, at han synes, at der er visse former for kunst, der er galmandsværk.

Jeg kunne også godt tænke mig at spørge hr. Søren Hansen om en anden ting. Jeg ved godt, at det er ikke én, der er på kunststøtte, men vi har jo lige haft en debat omkring det her selv-mordsbillede, der nu bliver brugt som reklame. Er det også kunst efter hr. Søren Hansens mening? Det er der altså nogle, der påstår, også socialdemokrater. Dog vil jeg så rose erhvervsministeren, der tog afstand fra det. Det er noget, man ikke kan undgå at få smækket i ansigtet, når man ser dagblade, og når man færdes på offentlige steder. Mener hr. Søren Hansen, at det er rimeligt, at man skal belemres med sådan noget, eller er det sådan, at hr. Søren Hansen mener, at det skal være lukket inde visse steder, f.eks. på kunstmuseer, og så kan de, der er velstillede, betale for at gå ind og se sådan noget?

Formanden:

Hr. Søren Hansen for en kort bemærkning og dernæst fru Ester Larsen som ordfører.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Jeg vil koncentrere mig om det, der har med kunst og kultur at gøre. Det er det, den her debat handler om.

Når jeg siger gale, så er det en hædersbetegnelse. Der er grå mænd nok, der er grå damer nok. Det er fra dem, der træder ved siden af, træder ud på kanten, vi skal hente det nye åndedræt. Så når jeg bruger betegnelsen gal, er det en hædersbetegnelse.

Vi har jo set eksempler i læssevis på, hvordan vi stak fingrene i ørerne, da Knudaage Risager skrev sin musik, da Carl Nielsen gjorde det, da Beethoven og Mozart gjorde det osv., og hvordan man brændte bøgerne af dem, vi nu forherliger. Martin Andersen Nexø kunne ikke sælge sin »Pelle Erobreren« i sin tid. Der er masser af eksempler på ting, som har fået kæmpe stor betydning for os alle sammen – måske med få undtagelser, men for mange af os – som har vist sig at have kæmpebetydning for os. Det er fint, at vi har styrke og kraft til at sige ordentlig tak til de mennesker, som har givet os gevinster på det lange sigt.

Ester Larsen (V):

Regeringen lægger uhyre forsigtigt op til denne kulturdebat. Redegørelsen indeholder en række betragtninger, almindeligheder og smukke ord, som det er overordentlig vanskeligt for ikke at sige umuligt at være uenig i. Hvem kan f.eks. modsige, at Danmark skal være et godt land at leve i, og at de frivillige foreninger spiller en stor og betydningsfuld rolle i kultur- og samfundslivet i Danmark?

Venstre er naturligvis enig i sådanne selvindlysende betragtninger. Venstre er også enig i betragtninger om, at ytringsfriheden er en fundamental menneskeret og et bærende princip i kulturpolitikken. Hvem deler ikke dette syn?

Jeg vil godt advare lidt imod den opfattelse, at ytringsfriheden skulle være afhængig af offentlig kunststøtte, som det antydes i redegørelsen. Det kan aldrig blive knægtelse af ytringsfriheden at unnlade offentlig støtte til et projekt.

Venstre er også enig i betragtningen om, at det ikke kan tages for givet, at markedsvilkårene giver kunsten og kulturlivet det fornødne rum. Det er jo netop det forhold, der legitimerer al offentlig kulturstøtte overhovedet.

Den livsverden, der er danskernes, er præget af den folkelige kulturs styrke og ikke mindst